



“Vrijheid is kunnen doen wat ik wil”

De vakantieperiode is voor velen een gelegenheid om op adem te komen en tijd te krijgen om wat meer te genieten en te kunnen doen wat je graag wil. En degenen die dat kunnen is het van harte gegund. De boog kan immers niet altijd gespannen zijn en wie te veel hooi op zijn vork neemt gaat eraan onderdoor. Dus: genieten maar!



Ja, ja, was het maar waar: Alléén maar genieten iets is van de hemel. Vakanties en vrije dagen kunnen hard nodig zijn, maar ze zijn nooit helemaal vrij van verplichtingen. We moeten eten, we moeten drinken, we moeten voldoende rusten, we moeten genoeg bewegen. En dát niet alleen: we maken deel uit van een wereld die groter is dan jij-alleen.

We zijn afhankelijk van elkaar, hebben elkaar nodig. Wie leeft alsof hij niemand nodig heeft, maakt zichzelf uiteindelijk ongelukkig. En dus is het omwille van ons eigen diepere geluk nodig om onze eigen wil en verlangens af en toe opzij te zetten om ruimte aan anderen te geven. Kleine offertjes maken het mogelijk dat onze maatschappij blijft draaien. Het is een kwestie van geven en nemen. Letterlijk of figuurlijk aan een ander voorrang geven, brengt een openheid met zich mee waardoor ontmoeting van mens tot mens mogelijk wordt.

En ontmoeting betekent dat je iets met elkaar deelt: iets van het leven-zelf. Zo draag je elkaar. Natuurlijk is de kwaliteit of de diepgang per relatie en per moment verschillend en is dus het belang ervan niet altijd even groot, maar menselijke contacten dragen bij aan ons diepere welzijn. En dát is de plaats van een andere, diepere en ware vrijheid dan die vrijheid zonder bindingen en verplichtingen.

Tot nu toe sprak ik over ontmoetingen van mens tot mens, maar er bestaat een steeds zeldzamer geworden vorm van ontmoetingen waardoor we onszelf tekortdoen. We hebben het zo druk dat we de stem van de stilte – bijvoorbeeld in een kerk of kapel – bijna niet meer horen.

Pastoor P. Horsch

*Namen en telefoonnummers van
contactpersonen vindt u bij de
misintenties.*